

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003738 18 Квлз
Бања Лука, 13.08.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, Горане Микеш, Смиљане Мрша и Даворке Делић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног П.Б. због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката П.И.Д. из Б., поднијетом против правоснажних пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 17 К 3 од 01.06.2017. године и Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 003738 17 Кж 22 од 26.10.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.08.2018. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног Пере Благојевића поднијет против правоснажних пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 17 К 3 од 01.06.2017. године и Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 003738 17 Кж 22 од 26.10.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 17 К 3 од 01.06.2017. године која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 003738 17 Кж 22 од 26.10.2017. године, оглашен је кривим оптужени П.Б., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 37/13, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору. Обавезан је да накнади трошкове кривичног поступка о чијем износу ће бити одлучено посебним рјешењем, те му је изречена мјера безбједности одузимања предмета употребљених при извршењу кривичног дјела.

Против наведених правоснажних пресуда захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је поднио бранилац осуђеног, адвокат П.И.Д. из Б., због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка, с приједлогом да се преиначи пресуда Врховног суда Републике Српске

број 13 0 К 003738 17 Кж 22 од 26.10.2017. године тако што ће се у цјелости укинути пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 17 К 3 од 01.06.2017. године и заказати претрес пред Врховним судом.

Примјерак Захтјева са списима предмета је достављен на одговор републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 353. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС).

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш је оспорио основаност Захтјева у дијелу који се односи на приговоре о повреди Кривичног закона, а што се тиче приговора Захтјева који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, наводи да те приговоре препушта суду на оцјену. Предложио је да Врховни суд Републике Српске у складу са правилном оцјеном чињеничних и правних питања у овом предмету донесе одлуку у складу са законом.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се примјеном одредби члана 354. став 1. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те након што је размотрио списе предмета са пресудама против којих је Захтјев поднијет, одлучио је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. ове законске одредбе.

У уводу Захтјева браниоца осуђеног, као разлог подношења захтјева наводи се повреда Кривичног закона и повреда одредаба кривичног поступка. При томе није прецизиран одређени облик повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС, међутим кроз разлоге у образложењу Захтјева се указује на повреду из тачке г) цитиране законске одредбе, која се манифестује у томе да је у погледу дјела које је предмет оптужбе примјењен закон који се не може примјенити. У уводу Захтјева није експлицитно означена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (повреда права на одбрану), која представља дозвољени законски разлог за овај правни лијек, али се кроз приговоре у образложењу указује на овај облик битне повреде одредаба кривичног поступка повреду прописану под тачком з) цитиране законске одредбе (заснивање пресуде на незаконитом доказу).

Захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног је неоснован.

Наиме, у прилог тврдње о повреди Кривичног закона Захтјев браниоца осуђеног првенствено доводи у питање правилност чињеничног утврђења у изреци побијаних пресуда, по коме је осуђени критичног догађаја заједно са Д.Р., по претходном договору, а у намјери прибављања противправне имовинске користи, извршио одузимање предметног путничког возила. При томе се истиче да заједнички договор за извршење дјела није доказан (постоји само

претпоставка), те да није доказана намјера прибављања имовинске користи, као битан елемент бића кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. КЗ РС. Слиједом таквих тврдњи Захтјев сугерише да је суд требао донијети ослобађајућу пресуду, а под условом и кад би се прихватило да су оптужени Благојевић Перо и Д.Р. по претходном договору узели предметно путничко возило, они су на тај начин починили кривично дјело одузимања моторног возила из члана 237. КЗ РС, јер је одузимање возила извршено у намјери да се оно употреби за возњу, а не у намјери прибављања противправне имовинске користи. У крајњем случају, према тврдњи Захтјева, могло би се радити о покушају кривичног дјела тешке крађе, јер је извршилац дјела у конкретном случају добровољно одустао од крађе, с обзиром да, према доказима у спису, возило није било скривено, него је након три дана пронађено на јавном паркиралишту.

Из наведеног произлази да се Захјевом настоји ревидирати чињенично стање утврђено побијаним правоснажним пресудама, на начин који би довео до другачије правне оцјене ревидиране чињеничне основе, а која оцјена би резултирала доношењем пресуде којом се осуђени ослобађа оптужбе да је починио кривично дјело које му се оптужницом ставља на терет и за које је осуђен побијаном правоснажном пресудом, односно доношењем пресуде којом би радње осуђеног биле правно квалификоване као блаже кривично дјело из групе кривичних дјела против имовине или у крајњем случају, као покушај кривичног дјела тешке крађе.

На приговорима таквог карактера не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона јер, повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби члана 350. ЗКП РС, подразумева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Законом није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања овим ванредним правним лијеком, нити се повреда Кривичног закона, као законски разлог за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Дакле, нужну претпоставку за позивање на овај основ побијања правоснажне пресуде, представља потпуно респектовање правилности чињеничне основе те пресуде. Како наведени аргументи Захтјева по свом карактеру првенствено одражавају приговор правилности утврђеног чињеничног стања на коме се заснивају побијане пресуде, то су без значаја приговори Захтјева којим се повреда Кривичног закона успоставља на тврдњи о погрешно утврђеним чињеницама на којима се заснива закључак побијаних правоснажних пресуда да је осуђени саизвршилац предметног кривичног дјела и чињеницама које су од одлучног значаја за правну квалификацију дјела на које се односи осуда по тим пресудама.

Надаље, према разлозима у образложењу Захтјева повред права на одбрану као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС је учињена на начин што је на поновљеном претресу првостепени суд одбио приједлог одбране о поновном извођењу појединих доказа који су били изведени у доказном поступку на главном претресу током првог суђења, те

приједлог одбране за извођење нових доказа (аслушање свједока О.Б. и тужитељице А.Х., затим да тужилаштво достави службену забиљешку о чињеници да ли је постојала сагласност тужиоца за вршење увиђаја и у које вријеме, да се прибаве листинзи из електронског дневника догађаја у ПС Д. са подацима о времену када је која радња извршена везана за предметно кривично дјело на дан 20.07.2015. године, да се прибави податак од ЦЈБ Б.Л. када је ПС Д. обавјестила ПС у оквиру ЦЈБ Б.Л. о предметном кривичном дјелу, да се од архива М:тел Б.Л. прибаве листинзи телекомуникације између Р.П. и М.Н. на дан догађаја и др.)

На наведеним аргументима Захтјева изнесеним у његовом образложењу не може се заснивати тврдња да су побијане правоснажне пресуде донесене уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану осуђених.

Наиме, према одредбама члана 278. став 2. ЗКП РС (на које одредбе се правилно позива побијана другостепена пресуда, образлажући неоснованост овог жалбеног приговора), суд има дискреционо овлаштење да одбије извођење понуђеног доказа када оцјени да је непотребан и закључи да чињенице које странке или бранилац желе да докажу немају значаја за предмет. Овакво законско ограничење права странака на извођење доказа је, према правном схватању Европског суда за људска права, конзистентно са одредбама члана 6. став 3. тачка д) Европске конвенције, међутим да би примјена овог ограничења била у складу са цитираном одредбом Европске конвенције, суд је у обавези да у образложењу пресуде наведе разлоге због којих је одлучио да не прихвати поједине доказне приједлоге (*пресуда Видал против Белгије од 22. априла 1992. године*), а ова обавеза суда недвосмислено произлази и из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС у погледу свих неприхваћених доказних приједлога странака.

Па када је првостепени суд одбио наведене доказне приједлоге одбране о потом у образложењу пресуде дао ваљане и аргументоване разлоге на основу којих је оцјенио да ти докази немају значаја за предмет (које разлоге је разматрао и прихватио као мјеродавно образложење и другостепени суд), онда се на самој чињеници да наведени приједлози за извођење доказа нису усвојени, не може заснивати тврдња да је на тај начин повријеђено право на одбрану осуђеног, како се то сугерише Захтјевом његовог браниоца.

Под повреду права на одбрану као једини облик битне повреде одредаба кривичног поступка, прописан одредбама члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, који представља разлог за подношење захтјева за заштиту законитости, не могу се подвести оне повреде поступка које су издвојене у посебне, друге облике битних повреда одредаба кривичног поступка предвиђене у цитираној законској одредби, које су законом предвиђене као жалбени основ, али не и као разлог за подношење захтјева за заштиту законитости. Такво ограничење укључује и онај облик битне повреде одредаба кривичног поступка из тачке з) става 1. цитиране законске одредбе, на који се Захтјевом указује а који се манифестује у заснивању пресуде на незаконитим доказима. Наведени облик битне повреде одредаба кривичног поступка је изнесен у жалби одбране на првостепену пресуду, другостепени суд га је размотрио и оцјенио као неоснован а у образложењу своје пресуде дао разлоге за такву оцјену. Та оцјена, у смислу одредбе члана 350. став 1. и 2. ЗКП РС не подлијеже законској могућности преиспитивања по овом

ванредном правном лијеку, јер се ради о битној повреди одредаба кривичног поступка која не представља законски разлог за овај правни лијек.

На основу изложеног, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци ове пресуде тако што је Захтјев одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић